So silm ka waatko nende peäle,
Neid juhhatades öige tele.
Köik pöllo tööd ja rahwa teggo,
Sel uel aastal önnista,
Meist hoia kaugel nälja näggo,
Seks maad ja rahwast önnista,
Mis ial kannab omma suggu,
Oh önnista keik ello luggu!
Kui wiimne on meil se uus aasta
Siin selle ilma ello sees,
Siis wötta Sa meid önsast wasto,
Ja korrista meid rahho sees.
Se keige surem tarkus ilmas
On uskus käia Peästja silmas.

Nüüd armsad wennad, öed tulge,
End heitkem ühte nousse,
Se polest ühhel melel olge,
Et jäme lotes uskusse.
Jesus meil hinge peigmees olgo,
Siis polle wigga, südda laulgo.
Mitspärrast peaksime nutma?
Mei' wanna Jummal ellab weel,
Kas peaksime tühja kartma,
Tal' on weel ikka Jsja meel,
Kas teme tööd, ehk lähme teele,
Ta nimmel hakkagem nüüd peale.

Terre, terre hommigust!
Rahho, terwist, head önne
Sowin keigest süddamest,
Kallis wadder, kaimokenne
Sulle ue aasta seest.
Tulle moga juttu löma,
Külla küpsed roga söma,
Armsaid asjo arrutama,
Ennast sega römustama.
Mis ma ial ilmas näinud,
Kuulnud kuida mönned teinud,
Sedda selletan sull' ärra,
Meite wahhel polle kärra
Karta külla külmal naesel,
Ei ka kaarte Kaiekessel.
Mehhe modi muljume,
Aega möda aeame
Juttu julgest joudo möda,
Warsi walmis same sega.
Tehko teised, mis nad moistwad,
Sago sedda, mis nad ostwad,
Jookstko keik mailma läbbi
Leidko au, ehk leidko häbbi.
Wadder jäeb ka moga koco,
Meil on kange jutto toco.
Paisto Pawel on weel hinges,
Pöllo Tönno ellab ka,
Tuiso Simo silmad wingus,

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1872, lk. 21